

LÓNHÁRT MELINDA

Pa(ra)rókafrizura

*Ha az új hajfodrász, a tavasz
megérkezik, majd hogyan szab
kopasz fejünkre frizurát?
Korhadt kis csónakján a türelem
meddig evickél még tovább,
hogy az utazás koponyánk körül
valahogy elviselhető legyen?
S ha megpillantja önmagát
a léket kapott bizalom,
ó Nárcisz vagy Pygmalion?*

**LÓNHÁRT MELINDA (1975,
Kolozsvár) tanár, költő. Első
kötete, A látható hiány
a Várad kulturális folyóirat
kiadásában jelent meg
2014-ben Nagyváradon.**

*hányféle színe van a csendnek
megérik
leszakad
s most félsz hogy torkodon akad
mikor álladon csorog a zamat
ki mondhatná ne edd meg
ha nem falod fel elrohad
vagy beérik a pillanat
meddig gurul a gondolat
magházából a magokat
mivé fűzi a türelem
klárisok vagy kenderkötél a nyakadon
a szerelem most este van épp
lezuhan a nap kötél tánc minden éjszaka
részeg angyalok lábnyomába ne lépj soha
ha nem vagy itt csak akkor vagy velem*

Fellegajtó-nyitogató

Íme, a hetedik szoba:
Pandóra szelencéje.
Mindennap bemegyek oda,
kígyó-béka jár érte.
S mi van, ha annyi az egész,
hogy nem bírom az éjszakát?
A nappalokat? Meglehet.
Húsevő növények szagát.
Vagy hogy ők nem bírják engem
elviselni. Másra születtem.
De nekem ez a szabadság maga:
önként vállalt rabszolgaság,
titkon mindig belopózom oda,
s mielőtt megölne a kékszakállú,
vagy a hússzagú vágyak sara
szennyez, mar, fullaszt majd halálra,
fellegajtót nyitogatok,
két napszak közti vergődésben,
kétéltű hullók közelében
pár papírtestű fehér percig
meztelen önmagam vagyok.

Feloldozol?

„Annak, ami most van, egyszer vége lesz...
És akkor mindenki akkora lesz, amekkora.”

ÖRKÉNY ISTVÁN: Tóték

Hogy szemfényvesztés? Vagy igaz?
Nem érdekel. Számomra az.
Hol béka leszek, hol király,
pedig súlyos a korona.

*S mint kővé dermedt szobor
körül a mohazöld csoda,
régi mesék nőnek körül,
bár járni, szólni nem tudok.
Mikor törik meg a varázs?
Hang nélkül hogy kérdezzek: feloldozol?
Hogy se törpe, se óriás,
hogy végre pont csak akkora
lehessek már, amekkora
valójában vagyok.*

Anubis mérlegén

*Mielőtt Anubis mérlegére hullana a toll,
százszor eladnak rabszolgának,
itt, Egyiptomban, valahol, Hellászban,
Babilóniában, vagy kicsit később valahol,
nyugatabbra, luxuskurvának, köpsunárnak.
Napszámosnak majd Budapesten, miért is ne, a Moszkva téren.
A geinai leányvásárban, a gyöngyöspártájú Vistában,
vagy éppen saját szüleim Széchenyi téri piacán
állítanak ki pellengérrre. Fogaim nézik, vetkőztetnek,
alkudoznak, megy a csalás,
pénzéhes szarszagú kofák
és aranyfogú mánélárok
százszor megvesznek, megaláznak,
százszor eladnak rabszolgának.
Nem könnyű sors, de elviselhető,
mert úgyis eljön az igaz idő,
amikor majd a farkasfejű isten egyetlen igaz mérlegén
majd ők is megmértetnek – és nem csak én.*